

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ANTHONY PARSONS

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Αι, έρχονται στιγμές που με κάνεις να σέ μωδ ... φωνάζει ή Κίττυ στον άνδρα της. "Οχι, δίποτε κι' άν σου ζητήσω, έσύ θα μου άρνηθής και θα κάνεις το αντίθετο... Τώρα, που σε παρακαλώ να φιλοξενήσουμε την μίσση Μάρωντν γιά λίγες ώρες, γιά να ξεκουρασθής, έσύ άρνείσαι! Ξέφυγε, έπατέλους, πώς πάνε δέκα μήνες τώρα, που δεν είδα λεική γυναίκα! Θα τρελαθώ στο τέλος, έχοντας μόνη συντροφιά έσένα και τον Τζώφ...

—Μήπως έγω έχω άλλη παρεία έκτός από σένα και τον Τζώφ; άπάντησε με πείσμα ο Τζώφς Νόουλς, ενώ άδειασε το τρίτο ποτήρι ούισκι. Έσύ μάλιστα δεν έπρεπε να παρανοήσεις, αφού έχεις τον χωρισμένο Τζώφ, που σε ίσπερείται σαν τέλειος Ισότης!...

—Πάρε να λές άρτίες, Τζώφς! Έγώ σου μιλώ γιά την μίσση Μάρωντν. Γι' άνακατέινεις τον Τζώφ στη συζήσι μας; Αύτη ή κυρία είνε δυοτιζομένη. Έχεις τελευταία τον άνδρα της σ' αυτόν τον καταραμένο τόπο και βιάζεται τώρα να έπιστρέψη στην πατρίδα της. Έσύ, ως διοριστής της περιεργείας του Μ'Γ'άινγουϊ, έχεις υποχρέωση να την πικραινθής. Άπό τη γενική διοίκηση σέ δέταξαν να φροντίσεις γιά αυτήν την κυρία. Δεν είνε λοιπόν σπουδαίο άν μείνει μιά βραδιά μαζί μας, να διασκεδάσει λίγο τη μονοτονία της ζωής μας!

—Μη! Φοβία διασκεδάσεις, μά την άλλημια! Νά βιάστης να μούτρα μεις άπαρηγόρητης χήρας! Οχι!... Δεν θα μείνη έδώ! Θα έχω έταμα τα ζώα και τους βαστάζους και θα φύγη άμέσως, τ' άκουσ; Αυτό με δέταξαν από τη γενική διοίκηση κι' αυτό θα γίνη!...

—Νά! φωνάζει ή Κίττυ, μ' άσυμφωτότατο θυμό. Το κάνεις αυτό γιαντ φρόδιμα μήπως άντληθήθι τα χάλια σου, την κατάντια σου, και πη στη διοίκηση πώς γυρίζεις μεθυσμένος από το πρωί ως την άλλη μέρα το πρωί!...

Κι' άμέσως, νευρασμένη, ή νεαρή γυναίκα πήγε και κλείστηκε στην κωμόρα της.

"Α! δέν άντείχε πια! Δέν ήταν ζωή αυτή!... Μ' άπελπισία άναλωγέδοντα δια πίνω από λέντε χρόνια, διαν, γεμάτη έλλειδες, είχε παντρευτή τον Τζώφς Νόουλς και τον άκολούθησε στο Μ'Γ'άινγουϊ, ήταν τόσο χαροαμένη, τόσο ευτυχής!... Και τώρα; 'Ο άνδρας της, εκείνος ο λεβέντης και χαριτωμένος νέος, είχε καταντήσει ένας μείθωτος, ένας βλάναςος, ένας μαστόρελλος!... "Α! την είχαν προαιδοποιήσει, μά τότε δέν θέλησε να το πιστέρη! 'Η 'Αφρική ή σκοτεινή ή τσακίζει!... Καταραμένος τόπος!... Σιγά-σιγά, ο Τζώφς είχε γίνει άγνωριστος, σιωπός άγριανθρωπος. Είδυγώς που είχαν κοντά τους τον Τζώφρον Στήλ, το βοηθό του Τζώφς. Αύτός είχε καλό χαρακτήρα κι' όταν άντληθήθι τα βάζαμα της Κίττυ, έκανε δ'α μπορούσες γιά 'ν άνακουσική τη μαρτυρική ζωή της. Και να πάλι σήμερα, μόλις άντληθήθι τι συνέβαινε, κατόψωσ και έπαιος τον προϊστάμενό του να προσκαλέση την μίσση Μάρωντν: να μείνη είκοσιτέσσερες ώρες μαζί τους, πορτού εξωκοινοθησεί την καταστική πορεία της. 'Ο Τζώφς δέχτηκε βέβαια, αλλά συγχρόνως, με το μυαλό σκοπισμένο από το ποτό, σκέφθηκε να έκδικηθι την γυναίκα του. Άφου γύρευε συντροφιά, θα της την έδινε, αλλά θα την έκανε να μετανοήση πικρά.

—Τόν άπέληρα πώς θα πυροβολήσω...

"Η μίσση Μάρωντν έφτασε την επομένη. Ήταν μιά όμοια γυναίκα, λίγο μεγαλύτερη από την Κίττυ. Της έτοιμάσαν ένα μικρό οίκημα, σέ μικρή άπόσταση από την κατοικία τους, και το βράδυ την προσκάλεσαν να δειστήσουν δια μαζί. "Η μίσση Μάρωντν άνηγήθηκε στην Κίττυ πώς είχε χάσει τον άνδρα της από τους φροδεούς παρτερός του τόπου, την άπελπισία τ' όταν βρέθηκε ελομόναχη στις άγρες έρημες της 'Αφρικής και την έπιθυμία της να έπιστρέψη το ταχύτερο στην 'Αγγλία, κοντά στους δικούς της. "Ο Τζώφς τ' άκουσε δια αυτά μ' ένα έρσυνικό, σατανικό χαμόγελο, και δήλωσε δολη-κωστά πώς ήταν άδύνατον να προσημείσει βαστάζους και ίππότες γιά να συνοδεύουν την μίσση Μάρωντν, γιαντ ήταν ή έπαιός της συγκραυδής γιά ή ίθαγενεία δέν εύκαιρούσαν. Μάλιστα ή δυο γυναίκες δσπαρούρηθσαν και πού θήμισαν πώς ή γενική διοίκηση τόν είχε διατάξει να παρασχη στη μίσση Μάρωντν κάθε εύκολία. Έκεινός, πεισιμωμένος,

άπάντησε μ' άπάθεια πώς έρόσωνε αυτός ήταν ο υπεύθυνος διοικητής της περιεργείας, δέν είχε άνάγκη από συμβουλές και θα έκανε ό,τι ήθελε!...

—Κι' έπειτα, πρόσθεσε, σίχνοντας ένα μοχθηρό βλέμμα στη γυναίκα του, ξέν έννοώ να φύγη άντ' έδώ ή μίσση Μάρωντν, άν δέν ιδη μόνη της τα έργα που έχω κάνει γιά τη βελτίωση του τόπου του μίσσημια της πειστητίας που βελόκαμια έδοσέμια. Έτσι και σι, άγαπητή μου Κίττυ, θα έχης τη συντροφιά που ποθείς κι' ή μίσση Μάρωντν θα μωροέση να πη στη γενική διοίκηση πόσο ικανός ή εύσεινηθίτος είμαι στη δουλειά μου!...

Άπό την επομένη το πρωί, ο Τζώφς άρχισε να πηγαίνει κάθε μέρα στο μικρό οίκημα της μίσσης Μάρωντν, να την βοηθήει να μνη το φροδιό που κομβολούσαν τέσσερες ίθαγενές και να την γυρίζει έδώ κι' εκεί, με την πρόφασι πώς ήθελε να της δείξη τα έργα. Πούδ γρήγορα θύωσε ή Κίττυ άντληθήθι τ'ους πραγματικούς σκοπούς του. Κι' έπειδή νόμιζε πώς ή άμορφη χήρα, αφού δέν άνακουσώταν, άσφαλώς θάταν σύμφωνη μαζί του, άρχισε να ναούθι ένα άσπυνοδο μίσος έναντιον αυτής της γυναίκας, ή όποια προσπαθούσε να της πείρη τον άνδρα της... Μιά νύχτα μάλιστα άκουσε βήματα έξω άντ' το σπίτι, πετάχτηκε άντ' το κρεβάτι της κι' είδε τον Τζώφς, ο όποιος, σάν κλέπτης, με το κλεφτοφάνταρο στο χέρι, δσθνήδωναν στο σακάκι της χήρας.

Την επομένη, ή Κίττυ, άγανακτισμένη, δέν βιάσθη: και τότε είνε: —Άπόψε, Τζώφς, πρόει να πάω τα μεσάνυχτα στο χωριό, γιά να κάνω μιά ένεισι στη Ματόζα, τη μητέρα της Λουίλλου, ή όποια είνε βαρκα άρρωστη με παρτερός. Θα σε παρακαλέσω λοιπόν να κανονίσεις άνάδωγος την ώρα της έπισκέψης σου στη μίσση Μάρωντν, γιαντ θα πάρω έγώ μαζί μου το κλεφτοφάνταρο!...

Μόλις είνε αυτά τα λόγια, ή Κίττυ, άπδισαμένη από το πρόσθετο β-φορ, με το όποιο την τάττασε ο άνδρας της, τού γύρισε την πλάτη κι' έφυγε. "Όταν κατέβη, σέ λίγο, ήθελε ή μίσση Μάρωντν γιά το δείπνο, είδε την Κίττυ τόσο χλωμή και ταραμμένη, που την συμβούλαψε να πάη να πλαγιάσει νωρίς, γιαντ φανόταν πούδ κοραμισμένη. "Η Κίττυ άπάντησε νυχρά πώς αυτό δέν ήταν άδύνατο, γιαντ τα μεσάνυχτα έξερτε να πάη στο χωριό, να έπισκεψθι μιά άρρωστη. Τότε ή χήρα προσετέθη να πάη εκείνη να κάνει την ένεισι στη γριά Ματόζα, κι' ή Κίττυ δέχτηκε.

Ότε ο ελάττος θορύβος δέν άκούγόταν πια μέσα στη ζούγκλα, κι' ή Κίττυ είχε άποκοιμηθι, δέν έαρινακά άκουσε μιά αιγανή φωνή να την φωνάζη. Στην άρχή νόμιζε πούδ ήταν γανένα δνιμο, μά άμέσως σχεδόν άναγνώρισε τη φωνή της μικρής Λουίλλου. Παραξενωμένη, σηκώθηκε και της άνοιξε. "Η ίθαγενής έτρεψε σίγχορημα, τα χέρια της και το πρόσωπό της ήταν ματωμένα και τα στήθα της κοκκινισμένα. Με κομμένες φράσεις, λαχανοαμένη από το τρέξιμο, άρχισε να λέη:

—'Ο θάνατος σου έστριξε καρτέρ, κυρά!... "Ακουσε!... "Ηρθα μέσα από τη ζούγκλα γιά να σε είδαπο ήσω. Στο μοναχάτι που θα περνούσες τα μεσάνυχτα μιά να πάζ στο χωριό, είνε στιγμήν μιά παγίδα γιά λεοπαρδαίεις! Κι' άπόψε θα πασθί στην παγίδα αυτή ή καλή γυναίκα, που θα πάη να γυαρεύη την άρρωστη μητέρα μου!...

—Δούλω, τρελλάθηρες!... —"Οχι, κυρά! "Ακουσε!... 'Ο αδελφός μου περνούσε από κει κι' είδε δέν άφέντη που έστηρε την παγίδα και γέμψε το δούλο. "Όταν ήθελε ο μικρός στο σπίτι και μιάς τού εινε, κίπρια γατόνισσα που ήταν εκεί μαζί πληροφορήσε πώς ή άφεντά μου θα περνούσε άπόψε τα μεσάνυχτα από κεινο το μοναχάτι... Κι' ήρθα να σου πώ: 'Ο θάνατος σέ καρτέρει!...

—Σώπα, Λουίλλου!... —"Τι να σωπάσω, κυρά! "Όλο το χωριό μ'άλει! Ξέρουν πώς ο άφέντης γλυκοκοιτάζει την άλλη, την ξένη λευκή γυναίκα! Θέλει να σέ σωτώση!... Πρώσθε! Φυλάξου!...

Καθός έπαιος σέ μιά πολυθρόνα, άντίοχη να σκεπθί, με χίλια-δυο σνα σήματα, που σπάρσαν τη καρδιά της, ή Κίττυ είδε ένα χαρτάκι δίπλα στην πόρτα κι' έσκυψε και το πήρε. Γραμμίνες με μωλιό, ίσπύχαν αυτές ή λέξεις:

"Όταν νυσιωω από το χωριό, πρέπει να σου μιλήσω!...

Βίκκυ Μάρωντν

Τότε μονάχα ή νεαρή γυναίκα θυμήθηκε με φρόση πώς άσφαλώς ή Βίκκυ θάεταρε στην παγίδα, αφού εκείνη είχε αναλάβει να πάη στο χω-

οιό. Της ήθελε μάλιστα διάθεσις να γλώσση ! "Έμοιαζε τόσο ή ιστορία αυτή με μυστηόρισμα ... "Ένας σύζυγος θέλει να ξεκινήη την γυναίκα του και σκοτώνει κατά λάθος την έρωμένη του ...

Κρυφά, ή Λιούλου σκοτώνηη την κυρία της και δέν την άρρησε να τελευτήη τη σκέψη της. "Η Κίττυ γύρισε και κούταξε. Στο καθόφρι στεκάνει ο Τζώφρτζ και κατάπληκτος την κούταζε.

—Έλτε πώς θά πάς στο χωριό ... τραύλιε. Νόμια... θαρούσα... πώς...

—"Όχι ! Δέν πήγα ... απάντησε ή Κίττυ άργά. "Άφου υπάρχει κίνδυνος ...

—Κίνδυνος !... ψθύρισε ο Τζώφρτζ.

—Φυσικά ! Δέν έχω διάθεσι να πέσω στην παγίδα που μούστησες ...

—"Υ κοιτάμερες είν' αυτές ; Ποιός σου έλεγε αυτές τις ψευτιές ;

—"Α !... τότε ή μίσσις Μάροντεν δέν διατρέχει κανένα κίνδυνο, άφου είν' ψέμματα !...

—"Η μίσσις Μάροντεν !...

—Ναι, εκείνη πήγε αντί για μένα στο χωριό...

Μά ο Τζώφρτζ δέν στάθηκε ν' ακούση περ'σότερα. Σάν τραλλός, έφυγε, τρέχοντας και φωνάζοντας :

—Βίκου !... Βίκου !... Βίκου !...

Σαστισμένη, παγωμένη από τη φρίκη, ή Κίττυ, έξαλλη και αυτή, βγήκε στη βεράντα και έπεσε στην άγκαλιά του Τζώφ, ο όποιος είχε ξεκινήσει από τις φωνές του προοιταμένου του και άνησχυσε, πήγαινε να ρωτήση τι είχε συμβή. Με λίγες συντακτες λέξεις, ή Κίττυ του διηγήθηκε όσα της ελε: ή μικρή Λιούλου.

—Θέέ μου !... φώναζε ο νέος έξαλλος. "Α ! γιατί να μη σου μούθησο προηότερα !... "Έξερα πώς κάθε βράδυ ο Τζώφρτζ πήγαινε εκεί. Μά δέν ήθελε να σέ ληπύσο ! Μόνο φοβόμουν, έτοιμα για σένα, Κίττυ... "Έμένα μονάχα σκεπτόμουν και γι' αυτό δέν...

"Ένας ξαφνικός πυροβολός τον δίκωσε ν' άμείσις κατόπιν ακούστηκε ο μαρτυρικός βοήθηθός γάτσιου λεονταριού, και έλειπε πάλι άπώθηκε βαθείά σ'ή...

"Ο Τζώφρτζ κρατούσε ακόμη στην άγκαλιά του την Κίττυ, ή όποια έγρασε και έβλαγε. Με σταθερή φωνή ο νέος την συμβούλευσε να πάη στο δωκό του οικημα με την Λιούλου και να τον περιμένουν εκεί. "Επρεπε να τρέξη να ίδη τι είχε συμβή.

"Η Κίττυ υπάκουσε. "Ηκε λίγο κοντά, που της έδωσε ο νέος, και άπομακρονήθηκε με τη μικρή Λιούλου.

Της φάνηκε πώς πέρασαν άπειλעות ώρες ως τη στιγμή που ο νέος έπέστρεψε κοντά της.

—Πέθανε ή... ή... , τραύλιε ή Κίττυ.

—"Όχι, Κίττυ ! ελεε ο Τζώφ αγά. "Η μίσσις Μάροντεν έπέστρεψε μαζί μου, βρίσκεται εδώ, απ' έξω. "Αλλά, δυστυχώς, ο Τζώφρτζ...

—"Ο άνδρας μου χύπησε ;... Θεέ μου !... "Ό !... μίλησε, λοιπόν !... Μήπως έπεσε στην παγίδα και...

—Σκοτώθηκε !... "Ακουσε, Κίττυ. "Άρρησε την μίσσις Μάροντεν να σου εξηγήση μόνη της τι ακριβώς συνέβη. Θέλιες ;... "Ο Τζώφρτζ δέν έπεσε στην παγίδα. "Έκείνη τον πυροβόλησε...

"Ο νέος άνοξε την πόρτα και ή μίσσις Μάροντεν μπήκε στο δωμάτιο.

—Θλω να με πιστέψης, Κίττυ !... ελεε ή χήρα, με φωνή που έτριε από συγκίνηση. Σου όραζόμια πώς λέγω την αλήθεια ! Ποτέ, ούτε στιγμή, δέν σκέφθηκα να σου πάρω τον άνδρα σου ! Αλλά δέν μ' άγγιξε σέ ησυχία. Βραδυές δόλοληρες τώρα, καθόμουν άπτηνη με το τούφεκι δίπλα μου και τον φοβέρτζα πώς θα του φουέγω μα σφαίρα άν τολμήσει να πηδήσει. "Ηταν τραλλός !... Τραλλός !... "Απόψε μ' ακολουθήσε και μου φώναζε να γυρίσω πίσω... Τον άπλησε πώς θα πυροβόλησω, άν δέν μ' άρρησε ησυχία, μ' αυτός ήταν έξαλλος, οίχηκε και με τραβούσε από το φόρεμά μου για να με βγάλη από το μονοπάτι... Κι' εκεί που παλευόμια, το όπλο έκωροσκοπήθηκε. Τον είδα που σφαιράστηκε χάρω. "Η σφαίρα τον βρήκε στην καρδιά... Κατόπιν ήθελε ο μίστερ Στήλ...

"Η Κίττυ είχε γείρει το κεφάλι της άπάνω στον όμιο της μίσσις Μάροντεν και ξαφνικά έξασασε σέ ληγώσις. Σέ λίγο ψθύρισε :

—Θέλω να πιστέψης, Βίκου, πώς ο Τζώφρτζ δέν ήταν πάντοτε όπως τον γνώρισες ! "Αλλοτε ήταν ένγενής και καλός, μά εδώ, σ' αυτόν τον τόπο, όπως έρθε...

—Ναι, ξέρω, απάντησε ή Βίκου με συμπόνια. "Η θα πεθάνη ή θα πεσώση...

Την έπομένη ή δυό γυναίκες είχαν μαζέψει τις άποσκευές τους και ήσαν έτοιμες να ξεκινήσουν, γιατί είχε άποφασισθή πώς θα έπέστρεφαν μαζί στην "Αγγλία, διαν ο Τζώφρτζ Στήλ πήγε ν' άποχωρητήση την Κίττυ.

—Θά στείλω την παρατήρησή μου !... της ελεε. Δέν θέλω πεινά να μείνω εδώ, στον καταραμένο αυτό τόπο ! Θα περάσουν όμως έξη μήνες όσόντου ξεμπερδέψω με τη διαόρα... Θα μου έπατρέψης να έρθω να σε έπισκεφθώ, όταν γυρίσω στην "Αγγλία, Κίττυ...

—Νομίζω πώς δέν θα μπορέσω να ζήσω, άν δέν έρθεις γρήγορα, Τζώφ !... απάντησε ή νεαρή γυναίκα με σγανή φωνή.

ANTHONY PARSONS

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΥ

Δημοσιεύουμε και σήμερα δυό ακόμη ποιήματα από τη σπανία και δυσώρητη μικρή συλλογή του άσημνου στρατηγού Δημ. "Ιωάννου. Κανείς σχεδόν δέν έγνωρίζει ότι ο στρατηγός "Ιωάννου ήταν ποιητής. Το "μπουκέτο, μαζί με τις άλλες έκκλησεις, οάς προσέφερε και αυτήν.

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

I

Τό μεθύσι είνε χαρά ! κέρνα μας παιδί...
Τό κρασί είνε τάφος, τό κρασί ζωή !
Κι' όλοι συναχθήτε,
για να φυγκραστήτε,
τό παλιό τραγουδι σήμερα θα πώ !...

Στό κρασί είνε ή λήθη ! κέρνα μας κρασί...
"Όχι ! και τί με μέλλει ο κόσμος τί θα πη !
Σύντροφοι μεθύστε,
τό σκοπό κρατήστε,
τό παλιό τραγουδι σήμερα θα πώ !...

Την πουλώ τη λύρα μ' έναν ταμπουρά !
"Ένας είν' ο Χάρος κι' ή Ζωή είνε μιά !
Μή με περιγελάτε,
τόν ήχο κρατάτε,
τό παλιό τραγουδι σήμερα θα πώ !...

"Ο,τι έχεις μέσα, ζέρινα το καρδιά !...
Μή θωρείς, Γυναίκα, τ' άσπρα μου μαλλιά !
Φίλοι μη γελάτε,
τό χορό κρατάτε,
τό παλιό τραγουδι σήμερα θα πώ !...

Τά χαρτιά μου κάψτε ! Τό κρασί έχει γνώσι !
Κι' όποιος έχει γνώσι, δέν θα με μάλωση !
Σύντροφοι, μεθύστε,
τόν ήχο κρατήστε,
τό παλιό τραγουδι σήμερα θα πώ !...

II

Κι' άν κυλήσει δάκρυ μέσα στο κρασί...
Κι' άν μέσ' στο τραγουδι μου κοπή ή φωνή,
τά ποτήρια σπάστε,
τό χορό χαλάστε,
τό παλιό τραγουδι δέν θα ξαναπώ !...

Π Ο Θ Ο Σ

"Εγώ είμαι ή λάβα του καύλου, των σπλάχνων είμαι ή λυάρα !
"Εγώ είμαι ή φλόγα της καρδιάς, της σάρκας ή λαμπάδα !
"Εγώ είμαι της ψυχής δαυλι, της νειότης ή κοούδα !
Είμαι ή πανώρη πυρκαγιά, έγώ είμ' ο λάγνος Πόθος !...
Που λαμπαδιάζω τό κορμί, τά μάτια συννεφιάζω,
που περγελώ τη δύναμι και με στοιχειά παλεύω !...

"Εγώ είμαι ή μαύρη πυρκαγιά, που αναλώ τό βράχο,
κάνω κανινό τό λογισμό και καταλώ τ' Σκέφι !
Φράζω τά μάτια της ψυχής, βράζω και καιω και λυώνω,
και κάνω στάχτη τό κορμί, τά γόνατα σκεβρώνω !...
"Εγώ είμαι ή μαύρη πυρκαγιά, έγώ είμ' ο λάγνος Πόθος !
Που κάνω γέροντα τον νεό, τό γέρω παλληκάρι...
Που τάζω τον Παράδεισο και κόλασε ανοίγω,
που δείχνω την "Ανατολή και νύχτες άραβειάζω !...

Είμαι ή πανώρη πυρκαγιά, έγώ είμ' ο λάγνος Πόθος !
Που άνάβω δίψα με κρασί και σήνω με φαρμάκι...
Που δείχνω τη ζωή γλυκειά και φάντασμα τό χάρο,
τό μέλι δυό φορές γλυκό... να διπλοφαρμακώνη,
να φαίνεται ή ζωή βαρειά, παρηγοριά ο χάρος !...
"Εγώ τό μαύρο κάτασπο και τ' άσπρο μαύρο δείχνω,
έγώ τά γέλια κλάμασπο και θρήνο τό τραγουδι,
έγώ είμαι ή μαύρη πυρκαγιά, έγώ είμ' ο λάγνος Πόθος !...

† ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΥ